

Υφάδια Σιωπής

Σημεία των καιρών

Έρημα σώματα κλυδωνιζόμαστε στο μετέωρο βήμα του ταξιδιού
Τους λυμεώνες ξορκίζοντας του καιρού
Στην αντιφώνηση των συντρόφων

Των ανθρώπων ευμετάβλητη μοίρα σημαδεύει την ιστορία
-Περιπλεγμένη στα κέρατα των τεράτων-
Και την πορεία εκτρέπει σε λαβύρινθους σκοτεινούς
Καθώς κουστωδίες τυράννων στο γέρμα του νου τους
Τ' ανθρώπου τ' ανάστημα ακρωτηριάζουν

Αφύλαχτα σώματα που συνθλίβετε σε βαβυλώνια γη
Ποιο μάτι κυκλώνα ανελέητα σας καρφώνει;

Αφύλαχτα σώματα
Στου νυμφώνα την πύλη ανταμωθείτε
Συνεπίκουρα
Στην αντιφώνηση των συντρόφων
Τους λυμεώνες ξορκίστε του καιρού!

Είναι κάτι παιδιά...

Είναι κάτι παιδιά

Που τους γυάλινους πύργους των άστεων
Με διαπεραστικό βλέμμα χαράσσουν
Και τις άνομες συμφωνίες στοιβάζουν
Στα παραμορφωτικά παράθυρα
Για να ξεθωριάσουν!

Είναι κάτι παιδιά

Αναμμένα βλέμματα φλας στις νεκρές πολιτείες!
Καρικατούρες μαστιγώνουν ανθρώπινες
Καθώς αδιάφορες τα παγωμένα κορμιά προσπερνούν
Των παγιδευμένων
Στα δίχτυα συνομοσίας πολεμοκάπηλων!

Είναι κάτι παιδιά

Που στα σκιάχτρα των δρόμων
Του ισχυρού το νόμο κρεμούν περιδέραιο
Από τις μάντρες του φόβου τους να τα χλευάζουν
Όταν νυχτώνει!

Είναι κάτι παιδιά

Ματωμένες τις πατρίδες αποίκων, μεταναστών
Σ' οργισμένο αποτυπώνουν καμβά
Με τ' αδιέξοδα των αναζητήσεων και τις προσδοκίες!

Είναι κάτι παιδιά

Που ατίθασα σπαθίζουν τα όνειρα στις διαδηλώσεις,
Να μανιστούν άνεμοι συρφετοί
Στα ετοιμοπόλεμα κτίρια!

Είναι κάτι παιδιά

Που την ιστορία απ' το μέλλον διαβάζουν πίσω στο χθες!

.

Είναι κάτι παιδιά

Που το νιώθουν
Πως ανάμεσα στα σύνορα των κρατών
Των εξουσιαστών τα ένστικτα μόνο αιμοδιψούνε!

Είναι κάτι παιδιά

Που τις βιτρίνες των «άρτων» ραγίζουν στου μυαλού
τα μαχαίρια!

Αγωνίας χτυπήματα σε κάθε λογή «ευειδείς» τελετές
-για όσα σιωπώνται- των θεαμάτων!

Είναι κάτι παιδιά

Που τις αιτίες πληγώνουν με μια φουσαρμόνικα
Ξεχειλίζουσα ασυγκράτητο πάθος!

Είναι κάτι παιδιά

Ανυπόταχτα

Που τους στυγνούς δολοφόνους των λαών θα επιστομίσουν!

Κι αφού τους προσδέσουνε στον τροχό

Προς τα εμπρός θα κινήσουν τον κόσμο!

Κι έτσι αναπόδραστα τον κόσμο θ' αλλάξουν!

Αγριοκαίρι

Χιονιού πάλλευκος χιτώνας
Στην καυτή σάρκα ολόγυρα στροβιλίζεται
Αποτινάσσοντας την επιθυμία
Ανάγυρτη στο ανάστατο βλέμμα του
Σκιρτά με μια φουχτιά ουρανό
Και τ' ανέμισμα των βλεφάρων του
Που χορεύουν νιφάδες
Σε τοπίο αναγεννησιακό
Πίσω απ' το τζάμι του δειλή ηλιαχτίδα
Συνεσταλμένη ριγώνει τη ράχη του πρωινού
Δοκιμή της ωστόσο αδέξια αστοχεί στ' αγριοκαίρι
Και λανθάνει απρόσκλητη στο ευρύ φάσμα του μωβ

Αθάνατα σώματα

Απαράλλαχτο το δωμάτιο
Όπως και τότε
Μονάχα δυο ίχνη αμφίβολα
Καθώς αυτά των χορευτών πριν την παράσταση
Την απουσία σου υπονοούσαν
Με πικραμένες γεύσεις σάνδαλου
Και θύμησες αναμμένες ρυτιδωμένου καπνού
Από αναστάτωση του γραφείου σου
Και δική σου

Όμως εσύ δε φάνηκες
Αντίπερα μακριά λάκτιζες τη ζωή
Στο ποδοβολητό της
Και κείνη τη νύχτα
Σ' ονειροδράματα τα' ουρανού ξόρκισες ρόγχο θανάτου
Μέσα στα λίκνα του φεγγαριού αγκαλιασμένος
Άοκνα σώματα

Αίσθηση εαρινή

Γλαρή ηδυπότισσα αίσθηση του Μαγίου
Στα φυσικά θαμάσματα ξανοίγεσαι
Με τους λυτούς σου κόρφους ριγμένους ανάκατα
Στους τρυφερούς ίσκιους
Τρικυμία ομορφιάς του μεσημεριού προμηνύεις
Καθρεφτίζοντας στ' αρυτίδωτα βλέφαρα των χελιδονιών
Πλάνα υγρά του πρωινού και κρυστάλλινα

Και σαν τεχνίτρα που αρραβωνιάζεται το φως
Μες στις παλάμες της Άνοιξης ανοιχτές ξετυλίγεσαι
Και πλέκεις
Κρίνα μετάξια τ' ουρανού με το τραγούδι σου
Για τις μαργιόλες θάλασσες π' αχόρταγα ακουρμαίνεσαι
Και τις αγέρωχες κορφές με τις μεγάλες αντένες

Αίσθηση του Μαγίου καθαρή και πλέρια
Τις φυλλωσιές μου που λείχεις ηδονικά
Φουντώνεις
Και σαν από χειμέριο λήθαργο με ξυπνάς

Αίσθηση του Μαγίου
Διαφεντεύεις με!

Αιτιολόγηση

Νυχτώθηκα σε μια χίμαιρα
Πού είναι οι Σειρήνες
Να κουρσέψουν τη λύπη μου
Που μαρμάρωσε μεσοπέλαγα
Χτίζοντας τ' όνειρο σ' ένα τρύπιο κατάρτι;

Έτσι για να 'χουν ένα λόγο τα μάτια μου
Σαν καρφώνουν την έκπληξη στο κενό
Για να 'χει λόγο ο στόχος μου
Που ξεμακραίνει...

Ακόμα και τότε

Είναι κάτι απογεύματα Κυριακής
Που αστοχούν στο χτύπο τους τα ρολόγια και με καρφώνουν
Πίσω από τζάμια γυαλιά που αιμόφυρτες διαμελίζονται οι ψευδαισθήσεις
Ακρωτηριασμένοι τραυματιοφορείς του είναι μου
Μ' όλα τα παρεπόμενα και τις αιτίες
Που συνωστίζονται στις λογικές αποφάσεις
Προαπαιτούμενες για να φυλαχτούν οι κοινωνικοί καθωσπρεπισμοί

Μα εκείνη η σπίθα από παιδί με πυρακτώνει
Για να κερνάω φλόγα ζωής
Ακόμα κι όταν συνοφρύνονται οι ορίζοντες απειλητικοί
Και ξαστοχούν απαξιωτικά τα ρολόγια
Και τότε η κραυγή μου σμίγει στις άλλες κραυγές που ονοματίζουνε
τις αλήθειες
Εδώ η ζωή
Εδώ η φωτιά κυκλωτική του κόσμου την αθάλη ανάβει ξανά
Εξανεμίζοντας χίμαιρες, κονιορτούς
Κι αυταπάτες...

Αμβλυωπία λανθάνουσα

Είδωλα παραμορφωμένα ανάμεσα στις ρωγμές

Στους σπασμένους καθρέφτες
Φάσματα αιχμηρά χαράσσουν τις μαλακές σου επιφάνειες

Και συ ακατάπαυστα γυρεύεις υλικά για επικολλήσεις
Ή ιάματα αποκατάστασης κάθε μορφής
Στις θρυμματισμένες απεικονίσεις
Απάτη που ξεδιαλύεται ασύστατη
Καθώς γυμνώνεσαι χωρίς ντροπή στη διαφάνεια
των ματιών σου
Από την ψευδαίσθηση έξω για πρώτη φορά
Μέσα στις μακροσκοπικές σιωπές σου
Αυτοψία συνολική
Υπαινίσσεται αμβλυωπία λανθάνουσα
Μιας επαμφοτερίζουσας δοξασίας του χθες
Και μιας παραίτησης

Είδωλα παραμορφωμένα ανάμεσα στις ρωγμές

Αέναη Αναζήτηση

Σε μυστικές κοινωνίες
Κάτι ζητούν οι ψυχές
Αναγυρνώντας στο χρόνο
Σε αναμνήσεις του χθες.

Ιχνοδιαβαίνουν σαν ίσκιои
Κι αχνοβατούν μυστικά
Μες σε σπηλιές ανιχνεύουν
Τη σύστασή τους βαθιά

Μέσα στο φως του πυρήνα
Και σε σκοτάδια πυκνά
Που αναλλοίωτα μένουν
κάποια σημάδια παλιά

Κι από το φως μαγεμένες
Θείας ουσίας πηγή
Υπερβατώντας γυρεύουν
Συλλογική μια ψυχή...

Άοκνα σώματα

Της αναζήτησης άοκνα σώματα
Στους ανοιχτούς σιτοβολώνες
Απότυπον μήτρας αρχαίας κυοφορεί το λόγο σας
Θαλλοφόρο
Ψηλώνει το έργο σας
Και σα χαμηλώνουν τα μάτια σας
Στίλβουν στα όστρακα ουρανοί
Ουδέν αποκρύπτοντες στους συνειδότες
Στην αιθρία του νου
Λεξ αριθμούν οιωνούς
Πρόσγειους δια μέσου σας
Στη γη των ανθρώπων
Άοκνα σώματα

Απόπειρα ορισμού

Όσο βυθίζεσαι ξαναγεννιέσαι
Μ' ένα πιστόλι στην πλάτη σε σημαδεύει η εποχή
Ενώ αποθέτεις τα εχέγγυα της αναζήτησης στο τυχαίο
Μεταλλαγμένης ηδονής απαντοχή η χαρά
Που δε γνωρίζεις τις μετασχηματιστικές διαδοχές της
Μόνο σε μια γωνιά του κουρνιαχτού ονειρεύεσαι
Τον ορισμό που επιθυμείς ν' αποσαφηνιστεί όταν ξυπνήσεις
Και γρηγορείς επινοώντας απεκδύσεις του περιττού
Στα ατέρμονα παιχνίδια του λόγου
Που συγκρατείται παλιρρέουσας αμφισβήτησης υποδόρια εμμονή
Στους διακλαδισμούς των βλεφάρων
Τρεμοπαίζουσες σκιάσεις
Καθώς τυφλοβατείς με συνταγή ανεξίτηλη
Στα σημαινόμενα του νοήματος κοινωνικώς δηλωμένα
Σου υπαγορεύεται αυθαίρετα υπαρξιακός ορισμός της αλήθειας σου

Όμως εσύ ακούραστα τον αμφισβητείς
Και ως διαρκώς διαφεύγοντα τον καθορίζεις

Και ανυποχώρητα τον αναζητάς
Καθώς ξαναγεννιέσαι...

Ατόπημα

Στην τρικυμία χίμηξα κι ανέμισα τα πύρινα σινιάλα
Κι έσπευσαν γύρω μου οι διάτρητες λέμβοι
Εθελοντών
Με τα σφιγμένα χέρια και τα γυάλινα βλέμματα

Ήταν - δε λέω - μια ανταπόκριση
Μα αναποτελεσματική
Που μου έδειξε
Πόσο απρονόητα και άκαιρα
Να διαφύγω βιάστηκα
Χωρίς δικά μου σωστικά
Από τη μοναξιά μου

Αυτά που ποθήσαμε

Αυτά που ποθήσαμε
Πυραμίδας απόρθητης κλιμακώσεις

Αυτά που ποθήσαμε
Σα χίμαιρα διαλύθηκαν στο θολό μας βλέμμα
Ριγμένο στο είδωλο του φεγγαριού

Καθώς κατακυλάμε ερημικές κορφές
Της εγκατάλειψης δάκρυα βαλσαμώνουν τις γκριζες πληγές
Σαν πέφτει η νύχτα
Από το βάρος ονείρων κατάκοπων
Στην απελέκητη πέτρα στείρα γλυφίδα ενυπνιάζεται
Και γρηγορεί
Στην ακρωτηριασμένη πορεία μας
Σταυροφόροι χωρίς σκοπό
Με άκρα τυφλά ποδοπατούμε απροσανατόλιστο σπέρμα
Προτού ενοχές τέρατα θρέψει

Όμως της ψυχής μας τα μάτια
Ασύχαστα
Αποκαλύπτουν τους άδειους μανδύες μας
Ανάμεσα σε σπασμένα φίλτρα, ανταλγικά, ριγμένα κατάχαμα

Και τότε αφυπνιστήκαμε
Έχοντας επίγνωση της ακρωτηριασμένης πορείας μας

Και τότε ταπεινωθήκαμε στις υγρές προσευχές μας
Εμείς οι μικροί
Που αυθαίρετα προγραφηθήκαμε
Χωρίς περγαμηνές
Του μεγάλου κόσμου πολίτες

Αυτοπεριορισμοί

Αναμαλιασμένος ο άνεμος εκτοξεύει
Τις κρύες σταγόνες του ιδρώτα του
Σαν άψυχες κρεμασμένες ανατριχίλες
Τρεμουλιάζοντας κατά τη φορά του
Στο ίδιο σημείο αναδεύοντας από το αμήχανο παράθυρο
Που ανοίγει και κλείνει εκ παλίνδρομης θα 'λεγες παραφοράς

Τελευταία σκυθρωπιάζει από νωρίς
Πριν καλά δύσει ο ήλιος
Και στην έκλαμψη ακόμα του φεγγαριού
Πυκνώνουν οι νύχτες του των βλεφάρων τον έβανο
Με την ταραγμένη ανέμη του σημαδεύοντας
Απειλεί την Κλωθώ
Που απόκαμε στο σχεδιάσμα και δεν αποσώνει

Ανεμοδούρες θαμπές στο δωμάτιο
Ξεμαλιασμένες οι Μοίρες
Μ' όλα τα είδωλα της σκιάς στις αντανάκλασεις
Χλωμιάζει ο κόσμος του
Και εναλλάσσεται στις αργές εκπνοές
Σαν λίγο ακόμα να κρατηθεί μέσα στα σπλάχνα του
Μέχρι ο φλογαγωγός να διαρραγεί από τα όρια πέρα
Τρομερή να ξεσπάσει κραυγή
Πυρακτωμένη κι αδιευκρίνιστη
Προς το λιμάνι του κόσμου
Μετά την αποφυγή
Που όλο και κάποιος τεχνίτης επιδιορθώνει τα σύνεργα
Χωρίς ωράριο παρά μονάχα κατά τις χρείες και την περίσταση

Σε τέτοια συνθήκη οι περιορισμοί ολωνών αναστέλλονται
Παρεκτός του δικού του
Σαν αυτοτιμωρία κι επιβολή
Και σαν από άρνηση

Γεννήματα Δεκεμβριανά

Φωλιάζει η νοσταλγία στο χειμωνιάτικο πρωινό
Νοτισμένες φτερούγες επωάζουν γεννήματα
Διασχίζοντας ανοιχτούς ουρανούς

Της Ανατολής ζωοφόρο αγέρι αποζητάει θαλπωρή στα παράθυρα
Μαζί του αποζητώ να κουρνιασώ
Γλυκαίνοντας τις αισθήσεις μου

Σε βλέμματα νυχτερινά
Που χύνονται στα ποτάμια της θάλασσας
Γυμνό καθρεφτίζεται το ακατάλυτο μεγαλείο των Ολύμπιων κορυφών
Που καταλύουν το χρόνο

Τι μνήμες έχουν άραγε κάθε Δεκέμβρη
Διανοίγοντας πύλες στον παραδομένο ορίζοντα της αναμονής
Σε τελετουργικό τρισυπόστατο -δαισθανόμενο την αθανασία του-
Σμύρνα την αναιώνια ακολουθία μυρώνουν του αστεριού
Και καταλύουν το χρόνο ναρκώνοντας τη λήθη μου

Γυναίκα εσύ...

Γλαυκοπράσινοι βόστρυχοι ζαφείρια
Στο Ζέφυρο φεγγοβολούν
Κοχύλια που ανοίγονται
Οι εύθραυστες περιπέτειες του κορμιού σου
Τίκτουν στα λίκνα του γιαλού
Έρωτα και Σοφίας γεννήματα
Με τα βέλη του πόθου διαπεραστικά
Στου Τειρεσία τα μάτια εκστατικά ανεμίζουν τα πέπλα σου
Ετοιμάζοντας τελετή γονιμότητας
Σε περιπλάνηση τελεσφόρα
Ανάμεσα στα λευκά κρίνα των Ναϊάδων
Καθρεφτίζεσαι στην αλμυρή πηγή οιωνοσκοπώντας λευκά περιστέρια
Πίσω από δυο ερμαφρόδιτα σύννεφα που εγκυμονούν
Αυτήκοη ζεύξης Εσύ Ουρανού με τη Γη και τη Θάλασσα
Στις μυστικές συνουσίες

Πολύγωρη γυναίκα Ουρανία και Πάνδημος
Βλέμμα θεράποντος πνεύματος διαπερνάς στην ομίχλη
Σαν πάλλεσαι στην τρυφερή γλυφίδα του μύστη
Την ώρα που δυο χέρια μελαγχολικά αποθεώνονται
Δονούμενα στην αρμονία τους

Δαήμων Νους

Ανάερα της αγάπης σκιρτήματα εξαγνίζονται
Στους κύκλους του φεγγαριού αθωότητας γόνιμα λίκνα
Σαν οι ανδρόγυνοι αρμοί, ομόζυγοι ανταμώνονται ταιριαστά
Αψηφώντας τον έκδοτο όφι στα υπόγεια ατελέσφορου πειρασμού
Του κακού ο καρπός σήποντος κορμού μαραζώνει
Ανέγγιχτος

Στους κήπους της μύησης μέσα
Τα ψηλώματα δαήμονος νου
Με βλέμμα στοχαστικό αειπάρθενη υπαινίσσονται γνώση
Ενώ ακροφυής συνείδηση αναρριχάται

Σαν οι ανδρόγυνοι αρμοί, ομόζυγοι ανταμώνονται ταιριαστά

Αδόκιμος τρόπος

Μοιρολογίστρα βροχή της λευκής μου αγρύπνιας
Χαμένος προορισμός καρφώνει στο άβατον ρακένδυτο όνειρο
Που αιμορραγεί
Στο σκοτεινό παραπέτασμα της σκέψης
Του χρόνου ο δήμιος σπαθίζων προοπτικές σε εναγώνιο χτύπημα
Την ελπίδα σκυλεύει

Και συ σενάρια μηρυκάζεις παλιά
Στο καυτό παραλήρημα
Τον οίστρο σου χύνεις μελανωμένο
Σε άσπρο χαρτί μια σπιθαμή
Ριγμέν' η ζωή σου

Κι έτσι γίνεσαι ποιητής

Διεγείρων την πίκρα σου στο διαρκώς διαφεύγον
Ευφάνταστος μάρτυρας ακινητείς των ιδεών σου την πόλη
Με γητεμένο το βλέμμα στο δικό σου ωκεανό
Ασήμια βυθίζεις τα όνειρα ντυμένα φεγγάρια

Κι ούτε που νοιάζεσαι πια ν' ακολουθείς το δρόμο της καρδιάς σου
Ούτε που νοιάζεσαι ν' ακολουθείς!

Εγκόλπωση

Ανάμελκτο σώμα της άνοιξης
Μαρμαίρεις σπαργή
Και σμίγεις τα εράσματα σώματα
Στον οξύτοκιο τ' αηδονιού διασκελισμό
Σύντονη ρευστοποιείται στιγμή
Με της εύρωστης επιθυμίας το μέλος
Στο φυσικό εντευκτήριο το νυν συνέχεται στο αεί
Εντυπώνον το στίγμα του
Στην εγκόλπωση μέσα τ' Ουρανού με τη Γαία
Σα σμίγουν τα εράσματα σώματα

Έκδυση

Αμήχανα φυλακίζεις το στεναγμό
Σε παράσταση έγχρωμη παλιάτσο
Τα υποδόρια κιγκλιδώματα των παρειών σου
Άηχη μελαίνου κραυγή
Στην υπογλώσσια φλέβα σου
Κλιμακούμενη οδύνη αιμορραγεί σιωπηλή
Κυκλώνοντας ραγισμένο χαμόγελο διαφεύγον
Στα ορθάνοιχτα μάτια ενός παιδιού που η αγνότητα υπονομεύται
Στην απόγνωση των «πρέπει» σου
Παγώνει το δάκρυ σου κρεμασμένο στο λεπτοδείκτη του παλιού ρολογιού

Δώδεκα παρά μία έκλαμψη ακριβώς
Σαστίζει το βαθύ σκοτάδι του χρόνου
Καθώς απολύεις σπλωμένα ενδύματα
Χωρίς φύλλο συκής

Τώρα
Προσηλωμένος στην αγνότητα του παιδιού
Γρηγορείς στο φωτοδείκτη

Εν τω μέσω της νυκτός

Κάθε που μια φωτιά μεσοπέλαγα σημαίνει συναγερμό
Απ' τον προορισμό του ξεγλιστρά έν' αστέρι
Που βυθίζεται σε μαύρο καπνό στην απόχρωση των ματιών σου
Καθώς σκυφτός εκλιπαρείς τη χάρη του Αίολου
Δορυφορούν τ' αχειραφέτητα μέλη σου στα έκχυτα άρμενα
Τσακισμένα του φόβου φτερά της εγκατάλειψης
Τα διάτρητα χέρια σου κατάκοπα περιποιούνται αδέξια
Την αιμορραγούσα πληγή
Του απειθάρχητου ρόχθου σου

Κι ούτε φωνή ν' αναστήσει μύθο παρήγορο στην καταιγίδα του νου
Κι ούτε απόηχος φέρελπις για να συνδράμει

Εναλλασσόμενοι ήχοι

Τραγούδι της γενιάς του Απόλλωνα
Κελαρυστό μουρμούρι της λύρας
Από τα σπλάχνα του animus χύνεσαι
Σε πυκνό βυθίζεσαι μωβ ψιγαλίζοντας ανατριχίλες
Στη μουσική πλημμυρίδα
Οι πυκνές δεσμίδες των βοστρύχων του ριγώνουν με φως
Οιστήλατες περιπέτειες
Στα δάχτυλά του λυγερές μπαλαρίνες ντυμένες αρμονικές
Ακροβατώντας χορδές χαρίζονται
Στους ολονύκτιους Βάκχους
Ανεμοεί διωματάρα καρδιά στα ανοιχτά τριαντάφυλλα χείλη
Σταλάζοντας νότες μαργιόλικες

Στήνεται μεμιάς ο χορός
Με ρωμαλέους και εύθραυστους τόνους
Εναλλασσόμενους
Στο μοιρολόι και στον υμέναιο

Αναστατωμένο αντίπαλο δέος αναμετράται στο βλέμμα του
Θάνατος και Ζωή
Μ' ένα ζευγάρι φτερά στον αχθοφόρο σταυρό του ανθρώπου

Κι όταν σωπαίνουν οι μουσικές
Ρέουν όλα σαν καθαρός
Σε όαση ερημική
Απόηχοι εξαγνισμού εναλλασσόμενων ήχων
Τελεσφορούν αναστάσεις

Ενδότερα

Γυμνό τοπίο μέσα μου τραυλίζει
Στερημένη στιγμή και όμως γοερή
Στο μολυβένιο περιθώριο
Λακτίζει η επιθυμία τα δεσμά της
Σαν ταπεινωμένος κρατούμενος
Ενώ έξω μια καθημερινότητα αγέρωχη χασκογελά
Τρέχει ασθμαίνοντας
Ποτέ μην προλαβαίνοντας τα τραίνα του αποχωρισμού
Ούτε καν την καρδιά μου
Έκρυθμη ατμομηχανή σε κάθε σταθμό
Που ξαποσταίνουν για λίγο τα όνειρα
Πριν στο βύθος τους πάλι καλπάζουν

Συμφομοτούσαμε
Να σου φτιάξω σπιτάκι με αγκαλιές
Σε κείνο το ξέφωτο
Από τα τραίνα και τα λιμάνια ψηλότερα
Μέσα σε κήπο που κυματίζουν τα σύννεφα
Να 'ρχονται τα νεοπούλια απρόσκλητα για να φιλεύονται

Το μόνο που πρόσθετες
Ήταν περισσότερο μωβ στις βιολέτες

Τώρα τα φεγγάρια μας ξέπνοα αγρυπνούν
Στην γκρίζα αφήγηση ενός οδοιπορικού
Που διατρέχει την ιστορία μας κομμένη στα δυο
Ριγμένη σε παράλληλες ράγες

Στην ενδοχώρα της ερήμου μου
Το μόνο που θυμάμαι
Είναι τις άστοχες σαΐτες μας πυρακτωμένες
Λαθεύοντας στην πηγή

Εύδια σήματα

Των αριθμών οξύνου ερευνητή
Δια του λόγου το δωρούμενο φως στη γη σελαγείς
Με πνεύμα αενάως δονούμενο
Σε λεπτοφυείς κορυφές ευηχείς εναρμόνιος
Εις επήκοον όσων γρηγορούντες ορχούνται
Με λύρα προγονική
Δια της δράσης
Εν σοφία την αλήθεια γεωμετρείς
Ιχνηβατώντας της μύησης την άπειρη γνώση

Σα χρυσή εισρέων βροχή
Ποιείς γόνιμη τη χθόνια μήτρα
Το κάλλος να τίξει
Παρορών αστασία αλαλάζουσα των καιρών

Αχειροποίητο κόσμημα στίλβοντος κόσμου
Εσύ
Την πρόσφορη έφθασες ώρα
Της αρετής τα εύδια σήματα φαίνων
Των αθανάτων

Ευμορφία

Διψασμένος περιπατητής της ζωής
Στην αθωότητα
Την αναίτια ανακαλύπτει χαρά
Αναβλύζουσα από πηγή συνειδητότητας δικής του
Που δονείται ο άηχος λόγος της αλήθειας
Φως και σκοτάδι
Η στιγμή του
-Που μέσα της πεπρωμένο του κόσμου σημάδι αποτυπώνεται-
Χρέος
Να τροφοδοτεί με τη σκαπάνη του τους ανθρώπους
Σκαλίζοντας το χρόνο

Εξερευνητική της εγρήγορσης φλόγα
Σε άγνωρους τόπους δυναμώνει αναζητητή ποιητή
Διαστέλλοντα τις απεικονίσεις του
Μέσα στον ακερμάτιστο χρόνο
Αδιατάρακτη ευμορφία του συνεχούς
Τη σιωπή του ξεκλειδώνει στην αυλή των θαυμάτων

Ζεύξη

Της αμφιλύκης αναδρομάρισσα σκέψη
Παρελκύνουσα προσανατολισμούς
Καταβροχθίζει το χρόνο έξω απ' το σχέδιο της ζωής
Καθώς καρκινοβατώντας στη δίνη
Καθηλώνει τη ρότα του караβιού

Και επανδρώνεται διαρκώς το ταξίδι -που διαρκώς αναβάλλεται-
Με τεχνάσματα επιβίωσης
Που υπολείπονται δήθεν...

Λησμονημένη στην πρύμνη καρδιά
Στη σιωπή της κραδαίνει
Ότι αναζητάει τ' Ωκεανού τις πηγές αναβλύζουσες την ευφύια του όλου
Και αδημονεί

Μα μόνο τότε η εκκίνηση αναπότερεπτα συντελείται
Όταν
Στη φυσική τους ροή ανίστανται η καρδιά με το νου
Συζευγμένα στο σώμα

Η Πύλη της Καρδιάς

Κάθε που ντύνομαι τον πορφυρό χιτώνα του ήλιου
Από τη θέρμη τα μέλη μου αναλύονται
Με λυγμούς αρχέγονους
Μια ασύμβατη μεγαλοπρέπεια με το γκρίζο μου!
Είναι η στιγμή που κατασκοπεύω την πρωινή ηλιαχτίδα
Γλιστρώντας στο μουσκεμένο μονοπάτι της σκέψης
Που αντιρροπεί ανάμεσα σε δυο ουρανούς
Ο ένας πάντοτε νεφελώδης
Όπου στήνει παλαίστρα ο θεός με τον άνθρωπο
Σε τοπίο αμφιλεγόμενο
Παλαιό όσο η θύμηση
Απαγορευμένο όσο η λήθη
Άωρο καθώς ο παιδικός πειρασμός

Στη μισάνοιχτη πόρτα της σκέψης
Την ενοχή μου κρυφοκοιτάζω να δω
Πώς ο πόνος σημάδια καρφώνει
Την ορθάνοιχτη πύλη της καρδιάς αποφεύγοντας

Τον κραδασμό της αλήθειας μου μονάχα τον νιώθω
-Παρηγορητή και μανδραγόρα-
Όταν παρατηρώ
Τις σκοτεινές φυλακές πώς καταλύονται
Στην ορθάνοιχτη πύλη της καρδιάς μου!

Ίσκιои ονειρου

Πυρακτωμένη λάβα μέσα στα ρήγματα του χθεσινού ονειρου
Αναρριχήθηκε στις σκαλωσιές του νου
Με όλα τα σύνεργα της διάσωσης ανενεργά
Στα χέρια της εγκατάλειψης κρεμασμένα
Κλειστά φτερά χαράζουν ολονύκτιες ανατριχίλες
Μέσα στους γκρίζους λαβύρινθους φυλακισμένη οδύνη
Χωρίς μίτο διαφυγής
Παγιδεύοντας τις επιθυμίες
Σε συρματοπλέγματα λογικής
Σκληροί κρύσταλλοι πάχνης
Τραυματίζουν χρώματα της καρδιάς
Στα αιμάτινα δάκρυα καυτοί ποταμοί της αβύσσου
Καταποντίζουν διαβάσεις επίμοχθες στην αχλύ
Ενώ κιτρινωμένη βροχή μαστιγώνει το θρήνο
Στα φευγαλέα σώματα που στροβιλίζονται ίσκιοι

Μέσα στο άυλο σύνορο ακροβατεί το ενύπνιο
Αιωρούμενο χωρίς βάκτρο στη δίνη στεναγμών ομοούσιων
Ασωμάτων

Στους ίσκιους των κάποτε κοινών μας ονειρών!

Μαρτυρία

Αφύλαχτος τινάχτηκες απ' το μαβί σου ουρανό
Μ' όλα τα σύνεργα ακονισμένα στη σμίλη του χρόνου
Απόκτημα ακριβό αγρύπνιας μιας περιπέτειας
Απείθαρχος ταξιδευτής της ρέμβης
Του ονείρου και της ζωής
Αναστατώνεις τα σπλάχνα του καιρού
Με το διάφανο νυστέρι απέριττου λόγου
Εκτεθειμένος στο πρώτο σκαλί

Ευμορφία περίοπτη ξεγυμνώνεται
Η αλήθεια τ' ανθρώπου
Και η ανάγκη
Σαν παραδίνονται στη χάρη του ταπεινού
Να τις ξεμολογήσει με καθαρότητα
Να ξεμολογηθεί

Όμως Εσύ την υστεραία
Στον κουρνιαχτό της απειλής
Περιστασιακός χαμαιλέων
Στην πόλη που σ' ακολουθεί αλυσοδένεσαι
Με γλώσσα επιστημονική
Που την εκάτεχες από παλιά
Κι έκπτωτος μέσα σ' αυτή
Επιτηδευμένη τη μισή σου αλήθεια
Εξαναγκάζεσαι να μαρτυρήσεις

Μέτρο Θνητών

Χαρμολύπης μελανόλευκο άτι
Σε χθόνια γη εφορμάς αχαλίνωτο

Τον ανδρείο ηνίοχο εμπιστέψου εχέφρονα
Που σιωπηλούς χρησμούς ενορά
Στα καλά τα πεδία
Όπου μακρά των τειχών Αμαζόνες και Κένταυροι συζευγνύονται
Στον απόηχο των μαχών
Και αρχέτυπο ελευθερώνεται σώμα
Με Ωκεάνειο ύδωρ που των λαγόνων καθαίρει το λύθρο

Μελανόλευκο άτι
Οξύνου τον έφιππο πήγασο εμπιστέψου
Ποιώντα από παλιά τα ήπια σκέλη ωκύπτερα
Με ιάματα του Ασκληπιού
Σοφία εκ του πόλου στα ομόρροπα εκπορεύεται αετώματα
Φιλοτεχνώντας μέτρο θνητών
Αθάνατο

Ναός Μικρός Μέγας

Δε σε γνωρίζω
Σε νιώθω μόνο από τον τρόπο που αφουγκράζεσαι τη σιωπή
Πίσω από το διστακτικό μου παράθυρο
Καθώς μπαινοβγαίνουν λιακάδες και ανεμόβροχα κατά περίπτωση
Τολύπες γκρίζες
Οι αγωνίες μου
Ανάσες ασφυκτικές που θαμπώνουν φύλλα διψασμένα μελάνι
Ή τραμπαλίζονται στις ακροβασίες του νου
Με τις αντανάκλασεις χρωμορρόωντας της Ίριδας
Ξεθωριάζοντας το ιώδες
Και τότε με κομμένη ανάσα μασάς μια μπουκιά ουρανό
Και πίνεις της έκστασης δάκρυ γαλάζιο
Σαν στάση που θέλεις να διαρκεί
Και σαν αντίσταση απέναντι σε πεζότητα σκυθρωπή
Που βηματίζει αγέρωχη στον σπιτιών τα κατώφλια
Μ' έναν καθημερινό αναστεναγμό της ημέρας

Κι αν δε σε γνωρίζω
Όμως σε νιώθω από τον τρόπο που αφουγκράζεσαι τον άνεμο τσιγγάνο
Ξεχασμένο στις υγρές θαλασσινές ανεμώνες ανάμεσα
Μ' ένα άρωμα τρικυμίας κι ένα βλέμμα σου διεισδυτικό στον ορίζοντα
Βάλαμο σταλάξεις στο ματωμένο του ήλιου μου πρόσωπο
Καθώς σου αποκαλύπτονται οι πληγές
Και τότε ζυγώνεις το μικρό μου ναό
Και «Φαίνεις Ναόν Καινόν» λίγο ψηλότερα
«Φαίνεις Ναόν» Κοινόν, Μέγα!

Ο Δραπέτης

Μην αποστρέφεις το πελιδνό σου πρόσωπο νύχτα
Τις ασυντρόφευτες ώρες
Τρικυμισμένος απόηχος αγωνίας
Στις εύθραυστες αντένες σου
Υπόκωφες νυκτωδίες φυλακισμένων στομάτων
Στα κιγκλιδώματα της σιωπής
Ανέκφραστο αίτημα λοιμοκτονεί
Μέσα στο φόβο άτοπης απειλής προαναγγελθείσας
Ως αντίποινο ομολογίας
Για το δραπέτη της ζωής
Που ακροβατεί στις παρυφές του ονείρου του!

Μην αποστρέφεις το πελιδνό σου πρόσωπο νύχτα
Απ' το δραπέτη της ζωής!

Ο Κήπος των Στεναγμών

Μελαγχολικά περιστέρια σμίζανε στην αυλή μου κι εφέτος
Με τις σκιάσεις του φθινοπώρου αιωρούνται χλωμές φυλλορροές
Στα μάτια της αθωότητας κυματίζοντας ανατριχίλες
Υδρορρόες μαύρες νυχτιές
Στων ματιών μου τη νάρκη
Τρεκλίζουν οι εποχές
Ψευδαισθήσεις κατάφορτες
Σαν εκτροχιασμένα καμiónια
Γι' αυτούς που πεινάσανε τη ζωή
Γι' αυτούς που διψάσανε
Χρόνια τώρα
Μια δρασκειλιά απ' την πηγή μακριά
Κι από το όνειρο

Με χρυσάνθια θα μηνύσει ο Οκτώβρης και πάλι αναμονές
Κι από τον κήπο των στεναγμών θ' απαιχμαλωτιστούν περιστέρια
Βύθιες θα ξεδιπλώσουν ευχές τα λευκά εξαπτέρυγα
Της αγάπης

Ο Νόστος

Μη φυλακίζεις τον άνεμο μεσοπέλαγα στη θλιμμένη σου κουπαστή
Αδέσποτα χύνοντας το βλέμμα σου στον αχνό της ακτής
Που ανάερα σώματα στροβιλίζονται στην ηχώ σου!

Με κοχύλια ευήκοα αφουγκράσου τις υγρές φυλλωσιές
Που απλώνουν τα λίκνα τους
Καθώς αρμόζει από παλιά στους ναυαγούς
Που γνώρισαν σαν καθρεφτίστηκαν στο νερό τις μεταλλαγές των σωμάτων
Μιας περιπέτειας!

Βύθια του νόστου ευχή ιερουργείς ναυαγέ
Στα χέρια του θρήνου
Αγκιστρώνοντας τις βαθιές παρειές σου
Που μάχονται οι καιροί

Της αλμύρας διψασμένο κορμί ντροπαλό ξεδιπλώσου
Στην έκπληκτη γη!

Με τα κρυστάλλινα γέλια των κοριτσιών
Νιώσε που σου χαρίζεται της Αμάλθειας κέρας
Προσφορά γενναιόδωρη που σου πρέπει
Εσένα μαχητή
Στη σιωπή σου!

Οδηγός επιλογής

Αμαζόνα ατιθάσευτη η επιθυμία καλπάζει
Κεντρίζοντας επίμονα το αναποφάσιστο φαρί
Στης λαβωμένης αναζήτησης την αντιδρομή
Πηχτά σύννεφα
Ανάμεσα στις σκονισμένες οπές της παρωπίδας
Τρεκλίζουν οι επιλογές στη στροφή
Που διασταυρώνονται τα μονοπάτια του κόσμου
Από τη μια ήχοι μονότονοι στην αχλύ των τοπίων
Και στριγκλίζουν οι μηχανές
Σε διαρκή υπηρεσία για τα χρειαζόμενα
Από την άλλη κυοφόρα πεδία σελαγούν τις ιδέες
Μοιράζοντας ισότιμα τον καρπό
Κι ο θερισμός αχειροποίητος του νου ανθοφορία
Κι αχαρτογράφητος ο προσανατολισμός στις πηγές
Ενώ ούτε μια συνταγή δεν επιβάλλεται
Που αίρει την αμφιγνομία
Μόνο εκείνο το ενδιάμεσο μάτι αγρυπνεί
-Όταν φρουμάζει αλύτρωτο στην επιστόμιση το φαρί-
Με μια αλάνθαστη διαίσθηση ίσα στον οδηγό της καρδιάς
Ίσα στον οδηγό μονοπάτι που θέλεις ν' ακολουθείς

Όμαιμοι

Στα αγνά νεφελώματα των ονείρων σου
Μετ αιωρούμαι
Ατίθαση ώρα νυχτερινή
Που ενορούν μέλποντες ουρανούς
Ασπαίρουσες οι μελαμψές των ματιών σου ανταύγειες
Στους πολυέλεους θόλους
Τα εγκόσμια προσκλητήρια αντηχούν
Όταν οι όμαιμοι της γης με διάτρητα σώματα ακροβατούν
Αγωνιώντας

Και 'γω στις σεπτές τελετές σου προσηλωμένη
Χαρτογραφώ χώρα μακαριστή
Ενώ στους ανοιχτούς γαλαξίες σου δικαιωματικά
Αναζητητής πολιτογραφούμαι

Οραμάτων Απολιθώματα

Ιδιότυπα μορφάζει το πρόσωπό της
Και σήμερα καθ' οδόν όπως κάθε μέρα
Της πόλης τον ορυμαγδό η κραυγή της ραγίζει

Με άδειο βλέμμα αργότερα διαφεντεύει το πόστο της
Τραυλίζοντας ονειροπολήσεις
Μέσα σε σχήματα λογισμικών
Καρτερικά την αξία της επικυρώνει
Στα αιτήματα παροχής υπηρεσιών
Ενώ μακρόσυρτος στεναγμός φυλακίζεται στον λαιμού το κοχύλι
Με τις έκρυθμες εκπνοές στα πλήκτρα γλιστρούν αναμνήσεις
Στον απόηχο νεαρών διαδηλωτών
Ήμερος πόθος στ' απολιθώματα των οραμάτων της
Τορπιλίζεται
Ανενεργός

Προσωπική σφραγίδα

Ψυχορραγεί το όνειρο σε βρόχους του μυαλού
Στους σκοτεινούς λαβύρινθους
Οι λέξεις εκπνέουν φυλακισμένες στα χείλη
Παραμορφώνοντας ανέκφραστα στόματα
Σαν υπερχειλισμένα κροντήρια με αιμοφόρο απόσταγμα
Πριν την επίσημη τελετή
Επιφυλάξεις
Προαπαιτούμενες καθώς λεν για τις σοβαρές αποφάσεις
Στο συνωστισμό εκδοχών
Της κάθε μιας γίνομαι σώμα που παραδέρνει κερματισμένο
Καθώς υποτάσσομαι με τα χέρια ψηλά
Στα δικά τους επιχειρήματα ανυποχώρητα με καρφώνουν

Ανάστροφα να γυρίσω τα μάτια μου θέλω ακτινωτά
Ηλεκτροφόρα τα κύτταρά μου να διασχίσουν
Ποτάμια του χρόνου οι στεναγμοί ανασύρουν γεφύρια
Φαίνοντας πεπρωμένου πορεία που χαράσσει
Σφραγίδα προσωπική

Σαν παραμύθι

Όταν με τ' Αυγουστιάτικα αστέρια ξαγρυπνούν τα νυχτολούλουδα
Η απουσία σου στροβιλίζεται στην ανάσα τους
Με τις αναμνήσεις που μεθούν από την επιμονή της μορφής σου
Στις αγνές φωτοσκιάσεις των βλεφάρων ανάμεσα
Φευγαλέες απάτες γέρνουν σε κήπους κρεμαστούς
Που εικονογραφούν Βαβυλώνια παραμύθια
Επιζητώντας προσήλωση ανάλογη με την επιβλητική ακινησία
Που διαθέτει η αληθινή ομορφιά από φυσικού της

Οξυμμένες των αισθήσεων αντένες
Από τους μουσικούς μαγνητίζονται αεραγωγούς
Κρυφακούγοντας τις μικρές παύσεις της σιωπής σου
Ενώ μια φουσαρμόνικα νοσταλγική κάθε φορά
Προϊδεάζει τον ερχομό σου

Σημαντική ιστορία λέει...

Κουρνιασμένος σε γόνιμο κόλπο βυzaίνει το ουρανό
Ευάλωτος κι αγέρωχος εραστής
Στην αγκαλιά της θάλασσας συνταιριασμένος
Ανεμορραγισμένος μύλος της Κυνουρίας ανεξερεύνητος
Πλούσιος όμως στων αιώνων το πάντρεμα με τις αναμνήσεις
Στο υγρό ψαλτήρι αντιγυρίζει μουρμουρητό
Για τις προγονικές περιπέτειες

Μια ιστορία λέει σημαντική
-Όπως κι οι τόποι
Όπως κι οι άνθρωποι
Σαν τους θωρείς αντικριστά
Κι όλα τα χεροκάμωτα τ' ανθρώπινα τα έργα-
Για τους κολίγους της γης του
Για ξωμερίτες και περατάρηδες
Για όσους μοχθήσανε στα επιβιωτικά της ζωής τα χρειαζόμενα

Τον νανουρίζει εκείνη με κυματιστά ψιθυρίσματα
Μέσ' απ' των μύθων τα σώματα που έθρεψαν περιπλανήσεις
Και τους αρχαίους θρύλους που στοίχειωσαν ταξίδια παλιά.

Λησμονημένος κοινός ανεμόμυλος
Μια ιστορία λέει σημαντική
Όπως κι οι τόποι
Όπως κι οι άνθρωποι
Σαν αφουγκράζεσαι προσεκτικά
Με τα ευήκοα αυτιά ξεσφραγίζουν τα στόματα
Και κάθε ιστορία μικρή
Τη δική της σημαντικότητα επισφραγίζει!

Σιωπηλή στιγμή

Ευπαθείς εικόνες της κάμαρας τα άρρητα λόγια
Σιωπηλή η στιγμή μου
Την αυλαία ανοιγοκλείνει του χρόνου
Σ' εναλλασσόμενο ρεπερτόριο ηθοποιός εγώ και θεατής
Μ' ένα φορτίο αποσκευές απορριμματοφόρο γυρεύω
Γι' αλαφρωμένο προορισμό

Ευδοκούντα τα χέρια σου συμφύουν κανάλι περατό
Διελκύον το σώμα μου
Που στην καλή την ώρα χνοάζει σαν τρυφερός νεοσσός
Έτσι καθώς ακόπιαστα και σύντονα
Ακολουθεί εσένα

Παραπονεμένα γαϊτάνια

Παραπονεμένα γαϊτάνια στο μεσόφρυδο
Από τη δική σου υφάντρα μπλεγμένα τα νήματα
Χρόνια τώρα ανοιχτή η πληγή σου
Μεσ' στο λακάκι του Αδάμ
Καθημερινό τελετουργικό ίασης ανυπόμονης

Πηγής κοινωνία σ' Εκείνη μετέλαβες
Καθαρούς αναβλύζουσα
Από φυσικού της

Στάθηκες τυχερός
Μέσα στο βλέμμα της ζωή εκλιπάρησες
Κανάκεμα από την αρχή
Ακάμωτο στο παιδιάτικο λίκνο
Που θρυμματίστηκαν κρίκοι σφιχτοδεμένοι

Κι ένα απόγευμα ανυποψίαστο Κυριακής
Τον τελευταίο κούρσεψες οβολό για τον περατάρη
Διαδρομής ανεπίστροφης
Αναστατώνοντας στη λήθη μου εξιχνιάσεις αιτίων
Κι ας προφασίστηκαν ασθενείς αφορμές οι επιλογές σου!

Χρίσμα

Ζευγάρια μάτια κατάπληκτα
Απ' το μέτρο μου ζυγιάζεστε έξω
Παλαιωμένο
Κι όχι στ' ανάστημα του καθενός σας

Η αγωνία μου ευτυχώς
Κι η αμφισβήτηση
Τιμές ήσσονες στην άπειρη γνώση
Που αδράχνεται χειροπόδαρη στα βιβλία σας
«Έργα σοφά» των ειδημόνων

Κι αν οι κεραίες σας με λοχμίζουν
Στήνοντάς με εμβρόντητη με τα χέρια ψηλά
Μήπως και τις ανάγκες σας ομολογήσω
Εγώ ο καλός υπηρέτης του νόμου
Την κονσέρβα μου επίμονα μηρυκάζω στα λεκτικά μου σχήματα
Διαφορετική κάπως - για άλλοθι καινοτομίας- κάθε φορά
Σιωπηλός δήθεν επαναστάτης ρουτίνας θανατερής
Τη φαντασία σας σέρνω με παγοπέδιλα

Όμως ο μικρός μαθητής που αγνόησα
Ο μικρός «κακός» μαθητής μου
Με αντάμειψε σήμερα όπως μου άξιζε
Όταν τα λόγια του ζυμωμένα με φως
Στήσανε το χορό
Καμωμένα απ' της άδολης καρδιάς το μετάξι
Ολονών μας

Και υπερβαίνοντας τοπίο κλειστό
Ο μικρός «κακός» μαθητής ο αγνοημένος
Άνοιξε τα φτερά του στα φυλλώματα της ζωής

Κι έτσι έξω απ' τα μέτρα μου
Ο μικρός μαθητής μου χρίστηκε ποιητής

Γιατί κάπως έτσι το θέλει πάντα η μοίρα κι η συγκυρία
Οι ποιητές να γίνονται
Έξω απ' τα μέτρα έγκριτων της κοινωνίας φυλάκων
Βραδυπορούντων